

alvorlige forstyrrelser, have mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger også over for medlemsstater. Dette forudsætter omgående notifikation til kommissionen, der inden 4 dage tager stilling til, om beskyttelsesforanstaltningerne skal opretholdes, ophæves eller ændres. Kommissionens afgørelser kan indankes for Rådet, men kun for korn har anken opsættende virkning og kun i 10 dage. De over for medlemsstater iværksatte beskyttelsesforanstaltninger må ikke resultere i en forøgelse af beskyttelsesgraden, sammenlignet med situationen pr. 1. juli 1962.

Med hensyn til *direkte statsstøtte* til de her nævnte varer kommer bestemmelser i traktatens art. 92-94 i anvendelse. Disse bestemmelser er ret elastiske, men som hovedregel kan det formentlig siges, at der ikke må ydes statsstøtte i det omfang, en sådan støtte er egnet til at forrykke vilkårene for den indbyrdes samhandel mellem medlemslandene. Da der for alle betydende varegrupper er eller vil blive vedtaget markedsordninger, og da der endvidere skal gennemføres en strukturpolitik, finansieret af Fællesskabet, jfr. nedenfor, må det formentlig antages, at direkte statsstøtte til enkelte produktionsgrene vil være uforenelig med Fællesmarkedet i hvert fald efter overgangsperiodens udløb.

For varer, som ikke omfattes af markedsordninger, vil det enkelte land kunne gennemføre *minimalprisordninger* i overensstemmelse med reglerne i traktatens art. 44, som åbner adgang dels til totalt importstop for de pågældende varer, dels til at gøre importtilladelse afhængig af, at minimumsprisen overholdes. Efter de trufne principbeslutninger bør medlemslandene principielt foretrække sidstnævnte reguleringssystem. Importreguleringen skal i øvrigt praktiseres således, at der gives medlemslande præference i forhold til tredjelande.

For *okse- og kalvekød, mejeriprodukter og sukker* skal der udarbejdes markedsordninger til ikrafttræden 1. november 1962.

For så vidt angår *industrielt forarbejdede*

landbrugsvarer, herunder særlig *sukker- og chokoladevarer, brød og øl*, skal kommissionen efter de trufne beslutninger kunne bemyndige et medlemsland til at indføre *udligningsafgifter* på importen i medfør af art. 235. Sådanne afgifter skal *opkræves af eksportlandet*. Afgifterne skal tjene til udligning af bestående prisforskelle for de anvendte landbrugsråvarer og herudover give den nationale produktion en vis beskyttelse.

Et vigtigt led i den fælles landbrugs politik er endelig oprettelsen af en *udlignings- og garantifond for det europæiske landbrug*. Fondens midler tilvejebringes i det første år udelukkende ved bidrag fra medlemslandenes statskasser efter en fastlagt fordelingsnøgle, i de følgende år tillige gennem en gradvis voksende del af provenuet af importafgifterne over for tredjelande. Den resterende del af provenuet af importafgifterne over for tredjelande tilfalder medlemslandet såvel som det fulde provenu af importafgifter over for medlemslande. Ved overgangsperiodens udløb vil der efter det foran anførte ikke længere forekomme importafgifter over for medlemslandene, og hele provenuet af afgifterne over for tredjelande skal da indgå i fonden.

Fondens midler anvendes for det første til finansiering af *rationaliserings- og struktur- omlægningsopgaver*, for det andet til *finansiering af interne markedsordninger* og for det tredje til *subsidiering af eksport til tredjelande* (afgiftsrestitution). Det vil bl. a. falde inden for forvaltningskomiteernes domæne at bevilge støtte til eksport til tredjelande. I 1962-63 vil over fonden blive finansieret en sjettedel af de samlede udgifter i fællesmarkedets landene til de nævnte formål, i 1963-64 en tredjedel, og ved overgangsperiodens udløb overtages samtlige udgifter af fonden.

Det skal endnu nævnes, at det enkelte medlemsland efter nærmere regler — og så vidt det kan ses for egen regning — vil kunne yde afgiftsrestitution ved eksport til medlemslande, hvor prisniveauet for den pågældende vare er lavere end i landet selv.